

[Knud Thomsen.]

og kulturelt særpræg, mødes jo med et fuldstændig uforstående smil. De tror, man er tosset, når man kan spørge om sådan noget.

Nævnes bør det vel også her, at 1973 var det år, der bragte handelsaftalerne med de sidste to EFTA-lande, Norge og Finland, i orden. Handelsaftalen med Sverige var allerede i orden. Jeg vil gerne her som en strøbemærkning tilføje, at handelsaftalerne med EF, Norge og Sverige efter min mening er et skoleeksempel på, hvor sørgeligt dansk landbrug havde været stillet, hvis vi kun havde søgt en handelsaftale med EF.

Men når tingene, som jeg før sagde, skal stilles på plads, så må det også ærligt siges, at tidspunktet er krisefyldt for EF. Råvareprisstigningerne, inflationen, valutakriser, dollaren inden for ét år både i bund og i top, oliekrisen og sidst Frankrigs unddragen sig valutasamarbejdet udgør virkelig tilsammen et meget broget billede. Vi beklager denne udvikling, men fastslår, at den ville være betydelig værre uden eksistensen af EF.

Det samme gælder energien og etableringen af en fælles energipolitik, der nu skal behandles på Washingtonkonferencen. Hvordan ville de enkelte lande have været stillet uden det fællesskab, der repræsenteres af EF? Naturligvis kun dårligere.

Regionalpolitikken har også voldt splid, har måttet udsættes. Det er jo atter her nationalegoismen både hos givere og hos modtagere, der viser sit ansigt ved behandlingen i Rådet.

Selv om forholdene ser kriseagtige ud, har vi alligevel fra vort partis side fuldstændig tillid til, at disse kriser løses og vil blive løst gennem EF på en langt mere tilfredsstillende måde både for helheden og for det enkelte land, end hvis Europa så ud, som det så ud tidligere, f. eks. i 1930'erne.

Man kan nu stille det spørgsmål, hvordan vi kan påvirke den uheldige udvikling, som kriserne giver anledning til. Det er nu engang således, at det er i Rådet, som jeg altid har opfattet som en art senat oven over Parlamentet med 9 senatorer fra hvert land, de nationale interesser tørner sammen, og det er min opfattelse, at der i denne henseende tillægges Europaparlamentet for ringe vægt og indflydelse.

Som bekendt havde Romtraktatens fædre forudset, at beslutningerne i Rådet til at

begynde med i de første år skulle være enstemmige, hvorefter man skulle gå over til i langt de fleste tilfælde at tage beslutninger gennem flertalsafgørelser. Dette ville, hvis det var bragt ud i livet, efter min opfattelse automatisk have ført til en bedre dialog mellem Kommission, Råd og Europaparlament og have styrket både Parlamentets og Kommissionens stilling, navnlig såfremt disse to institutioner stod enige over for Rådet.

Luxembourgkompromiset ændrede denne udvikling, forankrede al magten i Rådet og stillede Kommissionen mindre frit ved den samtidige beslutning om, at der altid skulle føres underhåndsförhandlinger om hver sag med hvert enkelt land. Jeg betragter Luxembourgkompromiset som det grundlag, der forelå, da vi havde vor folkeafstemning, og skal ikke kritisere dette, selv om det nok kunne være kritik værd i sig selv; det står fast. Men derudover kunne vort parti ønske, at Europaparlamentets stilling blev noget styrket. Vi ser heri en demokratiseringsproces, og vi finder det naturligt, at den folkevalgte forsamling får foreget indflydelse.

Vi har bl. a. drøftet Kommissionens forslag om større budgetbeføjelser til Parlamentet — det har jo været behandlet i et par omgange i Parlamentet. Vi kan tiltræde dette, men vi må samtidig sige, at vi naturligvis ikke kan tiltræde den oprindelige tanke fra Kommissionens side, nemlig at skatter eller skatteforhøjelser skulle kunne udskrives af Parlamentet og Rådet uden om de nationale parlamenter.

I denne særlige diskussion om budgetbeføjelserne har Europaparlamentet stillet et forslag, som jeg mener Rådet burde have accepteret, i alt fald drøftet mere indgående, nemlig forslaget om en art forligsorgan i tilfælde af uenighed mellem Parlament og Råd, hvor man i Kommissionens nærværelse og i offentlighed drøftede uoverensstemmelserne, indtil enighed måtte opnås. Det ville nemlig efter vor mening også i andre henseender være gunstigt, om Rådet blev tvunget til en betydelig mere åben holdning og tvunget til i en dialog med Parlamentet at begrunde sine beslutninger. Rådets nuværende forhandlinger finder jo sted under eksklusiv lukkethed, og i kraft af denne eksklusive lukkethed kan der trives en ganske rå nationalegoisme, fordi den ikke bliver kritiseret